

Szabad versenyek II.

Délutáni ébredés, a pirulákat

alkoholra nyelni be, a víziók

egy egész embert igénybe

vesznek, látod, pedig ajtót

akartam csak nyitni neked.

*

Várakozás a piacon. Te már

tervezed az estét az Ifjúsági

Parkba, a próbálgatott szoknyád

tegnap az ágy szélére tetted.

Most jó volna legalább néhány

lépést - az is az alku része

lenne - betéve tudni. Talán

megfeledkeznél magadról, innál

velem utána egy sört is:

a kisebbik hazugságra.

*

Az én anyám semmilyen

szemmel nézi, fiából miként lett

intézeti figuráns. Pedig olyan sok

minden lehetett volna. A te anyádat

haragomban szemközt kellene köpni.

A megteremtett látszat, a rádiós

béke, a krokodilkönnyek. És ezek

csapdába kerítenek mégis.

Gyöngé pontjaim mindig

kettesével monitorozzátok.

*

Aztán innét már sehova

följebb. Mások megalégedésére:

szenesembernek állok, dolgozok

a szénnel. Kilapátolom az ablakon, amit

előbb még befelé, így ragaszkodom

az önmegtartóztatáshoz. Mert nem volt

ajtó, hogy becsülettel haladhassak

keresztül rajta, fűtyüljek is hozzá, mint

a nyugodt férfiak, akik az állami apparátus

hatásfokának növelése érdekében, előbb-

utóbb pozíciókat ugranak, cigarettára is

gyújtanak örömben.

*

Én is sokáig ünnepeltem valamit, talán

hogy hétfő este, és ráhull a hó

egy motorháztetőre az utcán.

A lépcsőházból mintha egészen odáig

kisöpörtek volna. Az első italboltnál még

összeszedtem magam, a másodiknál már

kínomban nevetnem is kellett. A sorrendet

a rögeszme szabályozta. Tik-tak-tik. Valahol

egy óra rám számolása. Felülete elkezdett

nőni. Már belülről dübörögtek.

Azt hiszem, a mellékhatások

papírra voltak írva. Iszonytató, fehér

papír, rojtosodik a széle.

*

Egy vulkán alatt fekvő városba fáradni

bele, kőszentek erdejében, mint féreg-

mozgást képzelem. Aztán metaforája

bárminek: a féregmozgás

siettetett vége.